

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Kołodziejski

SSN Igor Zgoliński

w sprawie J. K.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 10 stycznia 2023 roku,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2022 roku, sygn. akt III KO 99/22, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie wobec jego oczywistej bezzasadności

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 4 sierpnia 2022 roku, skierowanym do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, skazany J. K. wystąpił o wyznaczenie mu przez sąd adwokata lub radcy prawnego do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. W treści pisma wskazał, iż nie ma zaufania do adwokata z urzędu, stąd wnosi o wyznaczenie przez sąd adwokata z wyboru, którego osobiście opłaci. We wniosku skazany podał jednocześnie zasadnicze elementy, które jego zdaniem winny się znaleźć w sporządzonym wniosku o wznowienie (k. 4 akt SN, sygn. III KO 99/22). W kolejnym piśmie, datowanym na dzień 17 sierpnia 2022 roku, skazany zwrócił się ponownie do sądu apelacyjnego o wyznaczenie obrońcy z tożsamą argumentacją jak w piśmie z dnia 4 sierpnia 2022 roku wprost wskazując, że nie domaga się

wyznaczenia mu „adwokata z urzędu” ale o „wyznaczenie adwokata płatnego”, którego koszty sam poniesie (k. 14 akt SN k. 4 akt SN, sygn. III KO 99/22). O właściwym trybie postępowania co do ustanowienia obrońcy z wyboru J. K. został poinformowany pismem upoważnionego sędziego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie (k. 16 akt SN k. 4 akt SN, sygn. III KO 99/22).

Postanowieniem z dnia 12 października 2022 roku, w sprawie III KO 99/22, Sąd Najwyższy, traktując pismo skazanego jako wniosek o wznowienie, odmówił jego przyjęcia wobec stwierdzonej oczywistej bezzasadności (k. 22-23 akt SN k. 4 akt SN, sygn. III KO 99/22).

Odnosząc się do powyższego skazany w piśmie zatytułowanym „wyjaśnienia” (k. 2 akt SN, sygn. III KZ 57/22) wskazał, że swoje pismo kierował do sądu chcąc, aby przyznano mu obrońcę, który będzie należycie dbał o jego sprawę, przy czym wskazał zasadniczą argumentację, z której winien skorzystać podmiot fachowy wnoszący wniosek. Podkreślił, że jego intencją nie było osobiste złożenie wniosku o wznowienie. Pismo to zostało uznane za zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2022 roku. Do akt postępowania dołączono także kolejne pisma J. K.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniesienie zażalenia zainicjowało kontrolę instancyjną zaskarżonego postanowienia, która skutkowała nieuwzględnieniem środka odwoławczego i utrzymaniem zaskarżonego postanowienia w mocy.

Trafnie Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu dostrzegł, że pismo skazanego J. K. swoim zakresem obejmuje dwa elementy – „wskazanie obrońcy”, który podejmie działania na jego rzecz oraz ogólne argumenty mające świadczyć o zasadności wniosku o wznowienie.

Sąd Najwyższy słusznie w uzasadnieniu swojego orzeczenia wskazał, że nie było podstaw do rozpoznawania wniosku o wskazanie obrońcy, gdyż procedura wyznaczania obrońcy z urzędu takiej możliwości nie przewiduje. Jego wniosek „o wyznaczenie jakiegoś prawnika do sporządzenia wniosku o wznowienie” spośród „znajomych adwokatów” określonego sędziego (k. 4v akt SN) nie mógł doprowadzić do wyznaczenia obrońcy z urzędu, gdyż skazany w istocie wniosku takiego nie złożył. Zaznaczyć przy tym należy, iż nawet gdyby rozpoznawać pismo J. K. jako

wniosek, o którym mowa w art. 78 § 1 i 1a k.p.k. w zw. z art. 545 § 2 k.p.k. i tak nie byłoby podstaw do jego uwzględnienia. Badając bowiem przesłanki mogące wskazywać na wyznaczenie skazanemu obrońcy ustalić należy przede wszystkim stan majątkowy zainteresowanego – a w niniejszej sprawie deklaruje on, że środki finansowe na pokrycie wynagrodzenia adwokackiego posiada i niezbędne koszty zamierza pokryć. Nie było więc żadnych podstaw do wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.

Analizując natomiast pismo J. K., które zainicjowało postępowanie przed Sądem Najwyższym, w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., sąd ten trafnie ustalił oczywistą bezzasadność wniosku. Argumentacja skazanego zawarta w piśmie uznanym za środek odwoławczy nie może w żadnej mierze oceny tej zmienić. Ewentualne zaistnienia przestępstwa „oszustwa”, o którym wspomina J. K., musi być zgodnie z art. 541 k.p.k. ustalone prawomocnym wyrokiem skazującym, a dane co do tego wyroku winny być wskazane przez osobę ubiegającą się o wznowienie postępowania. Li tylko powtarzanie przez skazanego w złożonym zażaleniu postulatu wskazania mu odpowiedniego obrońcy do sporządzenia wniosku o wznowienie nie dawało podstaw do uchylenia zaskarżonego postanowienia, gdyż Sąd Najwyższy nie dopuścił się żadnego uchybienia, które mogłoby wyczerpywać którąś z przesłanek zawartych w art. 439 § 1 k.p.k. lub stanowić obrazę któregokolwiek z przepisów, o których mowa w art. 438 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.